

Vstoupil sluha se stříbrným čajovým servisem. Porcelán zdobil vzor podobný tomu Parvatinu. Na talíři se zlatým lemem byly naskládané čajové sušenky tenké jako papír, s plátky pistácií a květy levandule uprostřed. Sluha nalil čaj. Poklepáním pěstěného nehtu mu maharání naznačila, aby jí položil čaj vedle karet. Svůj šálek však nezvedla.

„Můj zesnulý manžel měl čaj velmi rád. Věděla jsem, že pije pět, šest šálků denně s hromadou cukru. Po všem tom cukru z něj měl být sladký, milý muž.“ Odmlčela se. „Ale nebyl.“

Její Výsost mluvila s nečekanou přímočarostí, ale kupodivu mi to připadalo sympatické. Možná jsou všichni členové královské rodiny výstřední, uvažovala jsem. Uvolnila jsem se a zády se opřela o pohovku. Klidně jsem upila čaje se smetanou, vonícího po kardamomu a skořici.

„Byl sobecký až do samého konce,“ pokračovala maharání. „Svým konkubínám dal pětadesát dětí, protože, no, koho zajímají nemanželští potomci? Zato si dával velký pozor, aby svým pěti manželkám, včetně mě, nedal žádné. Víte proč?“ Držela kartu ve vzduchu mezi ukazováčkem a prostředníčkem způsobem, jakým muži drželi cigaretu, a čekala na odpověď.

Zdvořile jsem naklonila hlavu.

„Jeho astrolog mu poradil, aby nevěřil svým pokrevním dědicům. Takže místo aby měl legitimního syna, adoptoval chlapce z rádžpútské rodiny, který je teď naším maharádžou.“ Pohodila karty na stůl, lícem dolů. „Žiju v paláci s maharádžou, který není mým biologickým synem, a maharání, která je mojí *nevlastní* snachou.“

Nebylo to poprvé, co jsem slyšela, že indický palác na radu astrologa adoptoval korunního prince. V některých královských rodinách to byla běžná praxe.

Na chvíli objala šálek rukama, ale nechala ho stát na stole. „Současný maharádža svoji třetí manželku miluje. Latika

je krásná, chytrá, dostalo se jí drahého vzdělání. Syn, kterého mu dala, by *měl* být korunním princem.“

Přikryla královnu spodkem, kterého si vzala z balíčku.

„Jediný problém byl, že i *on* potřeboval radu *svého* astrologa, který ho varoval, že ho jeho biologický syn svrhne. Takže maharádža poslal svého syna do Anglie do internátní školy, aniž by o tom svojí manželce řekl. To nechal na svém hlavním rádci. Od té doby, co jí syna sebrali, maharání Latika nejí, ani nespí. Nemluví. Vlastně vůbec nevstala z postele.“

Zakroutila hlavou a dodala: „Tomu chlapci je teprve osm, je stejně starý, jako by chtěl být váš pomocník. Ale ona se s ním nesmí vidat.“

Chápala jsem trauma, které matky utrpěly, když jim dítě zemřelo na horečku nebo podvýživu. Při práci se svojí *saas* jsem takové případy viděla dost často. Ale pokud vám někdo vzal dítě bez vašeho vědomí, to musel být úplně jiný druh utrpení.

Maharání Indira sňala poslední kartu. „Občané Džajpuru si možná myslí, že my, maharání, máme moc, ale nemohou být dále od pravdy.“

Vzala do ruky hromádku odložených karet a jednu po druhé je začala otáčet.

„Teď se dostáváme k vám, Lakšmí Šastrí. I když moje královna není mou vlastní snachou, mám za ni zodpovědnost. Potřebuje pozvednout na duchu, aby se mohla vrátit ke svým královským povinnostem. A znovu být maharádžovi manželkou, jak se patří.“ Povytáhla obočí. „Nemá jinou možnost, než přijmout osud svůj i svého syna. *Que sera, sera.*“ Maharání Indira složila ruce do klína. „Alespoň si vyzkoušela, jaké to je být matkou.“

Žena sedící přede mnou také poznala žal. Kdyby to nebylo nevhodné, nabídla bych jí ze své tašky sladké kešu ořechy s kardamomem, které jsem připravila dneska ráno na zmírnění smutku.